

عنوان مقاله:

بررسی تطبیقی علل عدم تصویب اساسنامه تشکیل دادگاه های بین المللی (رم) توسط دولت جمهوری اسلامی ایران و ایالات متحده آمریکا

محل انتشار:

دومین کنفرانس حقوق، علوم سیاسی و علوم انسانی (سال: 1400)

تعداد صفحات اصل مقاله: 13

نویسنده:

رضا ابوالحسینی - دانشجوی دکتری رشته حقوق جزا و جرم شناسی دانشگاه آزاد کیش

خلاصه مقاله:

دیوان کیفری بین المللی نخستین دیوان مستقل، قدرتمند و دائمی است که تاسیس آن بعد از تشکیل سازمان ملل متحد، بزرگترین دستاورد برای جامعه جهانی به شمار می رود. تشکیل این دادگاه که فعالیت آن از سال ۲۰۰۲ آغاز شده است پیامدهای مهمی بر حقوق کیفری بین المللی داشته است. عملکرد دیوان نشان دهنده آن است که این نهاد در آستانه دو دهه فعالیت خود، ضمن نگرش نو به مفهوم عدالت و ارتقاء مسئولیت پذیری دولت ها توانسته است با جلب حمایت روزافزون سازمان های تاثیرگذار بین المللی و جوامع مدنی، بر همگرایی جامعه جهانی در این زمینه بیافزاید. با این وجود، قابل کتمان نیست که این نهاد در راه ایفای رسالت خود، همچنان با چالش های عمده ای مواجه است. ایالات متحده با مقرراتی که اقتدار ملی و منافع حیاتی آن را مقید می سازد، خصمانه برخورد می کند. در این میان حوادثی چون ۱۱ سپتامبر دست آویز مناسبی برای توجیه تلاش های دولت بوش در بازسازی سیستم مقررات جهانی و از جمله عدم تصویب اساسنامه رم شده است. در این مقاله با تمرکز بر دیوان بین المللی کیفری ضمن اشاره به نادیده انگاشتن تعمدی این دسته از حقوق از سوی آمریکا با نام منافع ملی و امنیت، چنین نتیجه حاصل می شود که میان حقوق مکتوب بین الملل و چگونگی کارکرد واقعی این سیستم ارتباط اندکی وجود دارد. از سوی دیگر برخی از کشورها من جمله ایران با اعتقاد به استفاده ابزاری کشورهای بزرگ از نهاد ICG تا کنون به اساسنامه رم نپیوسته اند؛ در مجموع چنین استنباط می شود که در زمینه تایید اساسنامه دیوان کیفری بین المللی، هر کشوری از لحاظ قانون اساسی و یا سیاستهای خود مشکلات ویژه ای دارد، زیرا نظام های حقوقی و سیاستهای ملی و بین المللی کشورها بسیار گوناگون است.

کلمات کلیدی:

اساسنامه رم؛ دادگاه بین المللی؛ ایران؛ آمریکا؛ عضویت

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1266175>

